

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστών και πρώτον απαριθμούντες χρόνον
εδρεύομεν και πάλιν στήν γήν των Παρθενώνων.

ΧΩμα κι' ένκαμφοι και δεκαεπτά,
κλέη Ρωμησοσύνης αληθώς ασπτά.

Γράμματα και συνδρομαί—δέ εΐδησας πρόχρημέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δκτώ φράγκα είναι μόνο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και' σ' τ'ό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εδμούσου τοιαυτή
ότι παλοσμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπτή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποσος άπ' έξω θέλει
δέν θα πληρώη δι' αυτά ταχυδρομείων τάλη.

Ένάτη Σεπτεμβρίου.
κάλμα Βουλευτηρίου.

ΧΩμα τετρακόσκι τρία
κι' όλοένα φασαρία.

**Φασουλης και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

A

Φ.— Και δέν μου λές, βρε Περικλή, τί τάρα διαπρατ-
[εις;
τά περασμένα' πέρασαν, μήν τάνεμοσταράττης.
Κύττα και σ'ό τοός κληρωτοός, κύττα τ'ά καλλιγάρια,
ποήχουν τ'ά νεχάτα τ'ά χρυσά
κι' έμπρός των βλέπουν περισσά
τ'ής δάφνης τ'ά κλωνάρια.

Παραίτησε τοός κοπετοός
και κύτταξε τοός κληρωτοός
πώς πάνε σ'τόν Στρατώνα.

Κύτταξ' έδώ, κύτταξ' εκεί,
νεχάτα ντυμένα με χαρά
κοιμούνται σ'ε δαφνώνα.

Πετούνε μ' ένθουσιασμό και με χαράκι και γέλοια,
σ'ε κόμματα δέν προσκυνούν,
μήτ' έρχονται γιά νά γενούν
του Δούσημανη κοπέλια.

Κύτταξ'ε τα... νάτα νάτα
τ'ά καλλιγαρία νεχάτα.
Δέν καλοδένται γιά νά γίνουν δουλοί δουλικαν δεσπο
μήτε γιά νά πολεμήσουν ένάντιον προστατών. [των,

Δέν καλοῦνται νά σαγμένουν
μὲ μὴ λῦσα μαυροσκύλαγ
σάσκας ἀδελφῶν καὶ φίλων.

Δέν καλοῦνται γιὰ νά κάνουν
τὴν Πατρίδα νά φρεσθῆ
τὸ καλλὰ καὶ τὸ φῶσι.

Δέν τοὺς φέρνουν ἄρον ἄρον
νὰ σημάτουνε καμπάνιας,
καὶ νὰ τονισθοῦν παιδνεσ
γιὰ τῆς νίκαις τῶν Βουλγάρων.

B

Η.— Δέν τοὺς φέρνουν ἄρον ἄρον γιὰ νά γίνουνε τῶν
[Θρόνων

Ἡρακλάκηδες κ' αὐτοί...
τῆς Πατρίδος εἶναι μόνον
στρατιώται ζηλευτοί.

Νάτην νάτην ἢ νεότης,
μὲς ἔμπρὸς μὲ τόνειρό της.
Νάτην... ἔρχεται δρομαία
κ' ἄγγελος παρηγορίας...
τὴν ἰσχυροί μὴ σημάια
λευκοφόρας λευθερίας.

Τόνειρό της τὸ μεγάλο
πέρνει σάρκα ζωντανή
μὲ τὸ σάλπισμα τῆς διάνας.

Ποῦ δέν εἶναι τίποτ' ἄλλο
παρὰ μόνον ἢ φωνή
μῆς κολυκαθούσας μάννης.

Ἄς ξεπνήσῃ καὶ κ' ἔκεινος, ποῦ κοιμήθηκαν βαθεῖα,
σφοῖγος λεβεντίας ἀμμαίας,
καὶ στὸν ἰσχυο τῆς σημάιας
ἀς ἀδελφωθοῦν σπαθιά.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
καὶ μ' αὐτὴν ἀδελφωθῆτε,
καὶ σ' αὐτὴν καρδιάς καὶ μάτια.

Ἄρχισε νά ξεμερώνῃ,
κ' οἱ φιλέλληνας Βαθῆνοι
πάνε τώρα σ' τὰ κομμάτια.

Γ

Φ.— Βλέπεις τοῦτον τὸν λεβέντη
γιὰ δεσπότη του κ' ἀφέντη
κάνει τὴν Πατρίδα μόνο.

Καὶ τὰ μάτια του μὲ πόνο
στρέφονται καὶ τώρα πάλι
σ' τῆς γαλαρίας τῆς τὰ κάλλη.

Δέν καλοῦνται, στὸν Στρατῶνα
γιὰ κομητικὸν ἀγῶνα,
καὶ σ' τηρήματα νά γίνουεν ἑνὸς κ' ἄλλου φατασόλα,
ὅσοι μὲ τὰ πσινά της εἶδε νὰ τοῦ δῶς ἡ μοῦλα.

Πάλι τοῦτους τοὺς καιροὺς
τὰ παιδιὰ χρυσῶν ὄνειρων
κάνουν δοκοὺς ἱεροῦς
μπρὸς σὲ Πάνθεα μαρτύρων.

Ἔρχοντ' ἐνδουσιασμένα
γιὰ νὰ φῶν τὴν κουραμάνα,
τὸ ψομὶ τὸρεκτικό.

Καὶ δέν τραγουδεῖ κανένα:
κλάψε μὲ καθμένη μάννα,
ποῦ μ' ἔπησαν τακτικό.

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε
ἀπὸ λήθαργο βαθύ,
κ' ὀλοι συναδελφωθῆτε
σ' τὸ τουφεκί, σ' τὸ σπαθί.

Νά... ξεπνοῦν πρῶτ' πρῶτ'
μὲ σπαθόβολο τὸ μάτι
καὶ χωρὶς καταρροή
σὰν κ' ἔμεινα τὸν σακάτι.

Δ

Π.— Ἦθελα κ' ἐγὼ, μπαμπέση,
νάβαζα σπαθί σ' τὴ μέση
κ' ὀλους νά τοὺς φέρω γύρο.

Ἄλλα τοῦτον τὸν καιρὸ
μόλις, μόλις εἰμπαρῶ
τὰ ποδάρι μου νὰ σύρω.

Νεῖματα χύνουν εὐωδιά,
κ' ἦθελα κ' ἐγὼ, παιδιὰ,
σ' ἕνα τῆς Πατρίδος νεύμα
νὰ φορέσω τὸ χακί...
εἶναι πρόθυμον τὸ πνεῦμα,
ἀλὴν ἢ σὰρξ γεροντική.

Δέν καλοῦνται, στοὺς Στρατῶνας
γιὰ κομητικὸν ἀγῶνα,
ὅπως εἶπε, κοκκαλιάρη.

Δὲν καλοῦνται μ' ἄλλα λόγια
γιὰ νὰ παῖξουν ρόλο μπόγια
καὶ φονιά καὶ μακελλάρα.

Ἔρχονται σ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους,
ποῦχουν μορσικὴ τοὺς στόνους
λύπης μαύρης καὶ βαρειάς.

Ἔρχονται μὲ μιὰ ψυχὴ
γιὰ νὰ κάνουν προσευχὴ
στοὺς βωμοὺς τῆς λευθεριάς.

Μέσα σ' τῆς Φυλῆς τὸ κλάμμα, ποῦρζεται σαρακτικὸ,
προσευχὴ παρηγορητὰ σμίγει μ' ἄλλαις προσευχαίς,
κι ἡ σημαία τῆς Πατρίδος κορβεὶ κάποιο μυστικὸ,
ποῦ κι ἂν δὲν τὸ λένε χειλῆ, μὰ τὸ διαλαλοῦν ψιγαίς.

Εἶναι δόξα καὶ καμάρι
σὰν ἰδίης νὰ σηκοῦθῃ
καὶ νὰ ζῶσθι τὸ σπαθί
ἕνα κι ἄλλο παλληκαίρι
γιὰ τῆς γαλιανῆς τῆ χάρι.

Περὶ σπουδαίων θρύλων πολλῶν τε καὶ ποικίλων.

Φ. — Βρῆ Περικλέτο, δὲν μοῦ λές, ἀκουσεὶς νέους θρύ-
λους

ἀπὸ Γερμανοφίλους;

Καὶ τί δὲν λέν οἱ δύστυχοι!... πῶς γὰρ ἔθηκαν οἱ Γάλλοι,
πῶς σ' ἐπὶ Παρίσι γίνηκε μιὰ σφαγὴ μεγάλη,
πῶς πάει τὸ πολίτευμα τὸ δημοκρατικὸν
κι ἔγκαθιδρύθη παρφετιμὰν τὸ πρῖν μοναρχικόν.

Τοιαῦτὰ Γερμανόπληκτοι φωνάζουν συμπολιταί,
οὐ μὴν διαθρυλεῖται
πῶς Αὐτοκράτωρ σίγουρος θὰ γίνῃ παλαβέ,
αὐτὸς ὁ Παιινλεβέ.

Τοιοῦτους θρύλους, Περικλῆ, μεγάλης αὐθεντείας
ἔδω κι ἔκει σκορπάνε,
καὶ λένε πῶς οἱ Γερμανοὶ διὰ τῆς Ἑλβετίας
στοὺς Παρισίους πάνε.

Ἐν τούτοις, Περικλέτο, μ' ἔχει πληροφορήσει
σπουδαίος φαμφορόνος
πῶς μὴν ἦμεν συγχρόνως
ὁ Κάιζερ στῆ Μέσχα κι ὁ Κρόνπριτς στὸ Παρίσι.

Κι ἀπὸ τῆς Ἐμπεγκρόναις κάποιο παλιῆ νταρ ντὰνα
μοῦπε κι αὐτό, μορεβέ,
πῶς τὸν Πουανακαρὲ
τὸν ἔρριξαν τὸν δόλοιο μέσ' αὐτὸν Σηκουάνα.

Τὶ μεγάλα διαδόσεις
τῆς Γερμανοπλήκτου γλώσσης,
ποῦ σαλεύουν κἀκε νουῖν
καὶ τὸν πανικὸν γεννοῦν.

Ὅπου τώρα κι ἂν συγνάξῃς
τέτοια φοβερά σου λένε,
ποῦ σὲ κάνουνε, καὶ μένε,
ντονερβέτρε νὰ φωνάζῃς.

Δυστυχεῖς!... παρηγορία
μένει σήμερα γι' αὐτοὺς
νὰ μὴς λένε τέτοια κρύα
καὶ νὰ κάνουν τοὺς ζουτούς.

Ποῦσαι, φίλιτατε Βαρῶνε,
γιὰ ν' ἀκούς αὐτοὺς τοὺς θρύλους,
καὶ ξεπνοὺς νὰ βλεπῃς φιλους
τὸ κούτχοροτο νὰ τρῶνε.

Π. — Κι ὁ Μάκενσεν τί κάνει;
Φ. — Τὸν εἶδα χθὲς ἀργά;
ποῦ μέσ' αὐτὴν Ἀθήνα κατέφθασε γοργά.

Τὸν εἶδα, κουφραδῶνι,
καὶ τοῦτον τὸν Γαζῆ,
ἤχοντο καὶ Δραγόνου
καὶ Βούλγαροι μαζί.

Τοῦ Μάκενσεν τὴν ὄψι
ἐστάθηρα νὰ δῶ,
κι ἔλεγον πῶς ἔδω
θὰ σφάξῃ καὶ θὰ κόψῃ.

Ἡ καθόδος ἐκεῖνη
καὶ τῶν παιδιῶν τοῦ Κρούμου
κι ἔμένα συνεκίει
κι ἔξάλειψε τὸν νοῦμου.

Μέσα σὲ τόση φοῦρα
δὲν πρόσμενε κανεὶς
νὰ λθῶν σὰν κλεπουγιά
στοὺς Γερμανομανεῖς.

Μὰ τί πομπαῖς κι ἐκείνας
καὶ τί συναγεμῶς!...